

Sygn. akt I CSK 353/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku M.B.
przy uczestnictwie J.B.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt I Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w P. ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczynie M.B. i uczestnika J.B. wchodzi ruchomości o wartości 6 530 zł oraz wierzytelność z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osoby trzeciej - K.B.. W wyniku podział tego majątku przyznał wnioskodawczynie ruchomości o wartości 880 zł oraz połowę opisaną wyżej wierzytelności (bez określenia jej wartości), zaś na rzecz uczestnika przyznał ruchomości o wartości 5 650 zł oraz połowę tej wierzytelności (bez określenia jej wartości). Zasadził od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 2 385 zł tytułem dopłaty.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawczynie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zaskarżyła postanowienie Sądu drugiej instancji w całości, domagając się jego uchylenia z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 251 680 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach działowych w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu sporu wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek odwoławczy i z reguły nie może przekraczać wartości udziału przysługującego skarżącemu uczestnikowi, chyba, że podważa on zasadę podziału, objęcie lub nie objęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenia nakładów. Wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, nie publ., z dnia 23 marca 2018 r., I CZ 33/18).

Wskazana przez skarżącą w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy (zob. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

We wniosku z dnia 15 września 2014 r. o podział majątku wspólnego wnioskodawczynie określiła wartość tego majątku na kwotę 251 680 zł, z czego wartość ruchomości na kwotę 11 680 zł, zaś wartość nakładów w kwocie 240 000 zł z majątku wspólnego na stanowiącą majątek osobisty uczestnika nieruchomości, którą uczestnik przeniósł w drodze darowizny na syna stron. Domagała się podziału ruchomości oraz zasądzenia na jej rzecz od uczestnika połowy wartości wskazanych nakładów, tj. 120 000 zł

Biegły sądowy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji wycenił te nakłady na kwotę 193 600 zł (k. 220), a wartość ruchomości na kwotę 6 530 zł (k. 264). Wnioskodawczynie nie kwestionowała tej opinii.

W apelacji wnioskodawczynie określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 200 130 zł i domagała się zasądzenia od wnioskodawcy kwoty 99 185 zł, w tym 96 800 zł z tytułu wspomnianych nakładów(k. 344).

W postępowaniu kasacyjnym ma zastosowanie na podstawie odesłania zawartego w art. 398²¹ k.p.c. reguła wyrażona w art. 368 § 2 zd. 2 k.p.c., a zatem już z tego względu, zważywszy na wyniki postępowania wskazana przez wnioskodawczynię w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia została bezpodstawnie zawyżona. Mając na względzie zarzuty i wnioski apelacji oraz skargi kasacyjnej wnioskodawczynie, wartość jej interesu prawnego odpowiada 96 800 zł, tj. kwocie, której zasądzenia domaga się od uczestnika w ramach rozliczeń majątkowych z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika. Zważywszy na treść rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, wnioskodawczynie nie kwestionowała ustalonego składu majątku wspólnego, zaś wierzytelność pieniężna, jako taka, jest podzielna (art. 379 § 1 k.c.). Rzecz jasna, w skład wartości przedmiotu zaskarżenia nie mogła wchodzić kwota odpowiadająca wierzytelności uczestnika. Poza tym, w zakresie różnicy pomiędzy kwotą 99 185 zł a 99 800 zł wnioskodawczynie nie wykazała interesu w zaskarżeniu; kwota odpowiadająca tej różnicy została zasądzona na jej rzecz tytułem dopłaty (w związku z rozliczeniem z ruchomości) przez Sąd pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach o podział majątku wspólnego skarga kasacyjna przysługuje, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 150 000 zł.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.